

Прето действие, нота каррина.

си ти била. Защо ти е тогава
и моят верен, примерен другар!
Но пак непостоянка ти бѣди,
павердата у мене сбуди,
не скоро пак при мене ще го върнеш!

Госпожа Катрулеги. — /Отвѣн./

Кима си будна вене, жушета!

Жушета. —

Кой вика ти? Туй майка ми не е ли?
Не е ли спала? Станала е рано?
Каква ми мисъл пак я води тук?
(Влиза госпожа Катрулеги.)

Госпожа Катрулеги. —

Е, как си, Жушета?

Жушета. —

Не добре.

Госпожа Катрулеги. —

За братовчедъ още ли тъжеше?
Със съзиди искаш да изровиш гроба,
но ти не би могла да възкресим
покойника! — О, суга, суга плака!
Сървѣта е знак за обид, но когато
безмерно се скръби е безразличество!

Жушета. —

Аз тежка загуба оплаквам, майко.

Госпожа Катрулеги. —

Със съзиди по-сико само страдаш,
приятели си няма с тях да върнеш.

Жушета. —

Но чувствувайки загубата живо,
за него аз не мога да не плача,